

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Handelsministeren (Bavnsgaard): Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om nedsættelse af en forsikringskommission.

Baggrunden for dette forslag er først og fremmest forsikringserhvervets stadig voksende betydning i samfundshusholdningen og en hertil svarende voksende interesse i, at dansk forsikringsvæsen virker formålstjenligt og drives uden unødigt fordyrende omkostninger. Forsikring er efterhånden et uundværligt led i næsten enhver form for erhvervsudøvelse. Forsikring er et uundværligt element i vor tids kreditsystem. Forsikring er et vigtigt led i hele det sociale sikkerhedssystem. Gennem forsikringer formidles og af forsikringserhvervet forvaltes en betydelig del af samfundets opsparring, og vort forsikringsvæsen får herigennem væsentlig betydning for erhvervslivets finansiering. Videre kan nævnes, at forsikringserhvervet er et valutaskabende erhverv.

En yderligere udvikling inden for vort forsikringsvæsen på disse områder kan utvivlsomt ventes også i kommende år. Omfanget af erhvervslivets forsikringer vil vokse i takt med den almindelige erhvervsmæssige ekspansion, og med befolkningens øgede velstand vil behovet for tryghedsforsikringer af forskellig art vokse og mulighederne for opsparring gennem forskellige former for forsikring øges. Alle disse forhold understreger den betydning, forsikringsvæsenet har i et moderne samfund.

Ved en vurdering af vort forsikringsvæsen er der i samfundsmæssig henseende navnlig to vigtige hensyn at have for øje: for det første hensynet til vort forsikringsvæsens soliditet, for det andet hensynet til, at forsikringstagere af enhver kategori får den rigtige risikodækning til den rigtige pris.

Den lovgivning, der gennem årene har været gældende for vort forsikringsvæsen, har overvejende taget sigte på de problemer,

der knytter sig til vort forsikringsvæsens soliditet. Denne lovgivning om tilsyn med forsikringsvæsenets soliditet blev påbegyndt allerede i 1904 med en lov om tilsyn med livsforsikring. I 1934 fik vi en tilsvarende lov om tilsyn med skadesforsikringsvirksomhed, og i 1959 blev der efter forudgående kommissionsbehandling gennemført en fælleslov af 13. maj 1959 om tilsyn med begge former for forsikringsvirksomhed. På nogle specialområder er dog givet særlige bestemmelser. Dette gælder således lovpligtig ulykkesforsikring; bestemmelserne herom administreres af socialministeriet og direktoratet for ulykkesforsikring. For lovpligtig ansvarsforsikring for motorkøretøjer gælder også særlige regler, som henhører under justitsministeriet, og det samme gælder i det væsentlige bygningsbrandforsikring.

Bestemmelserne i denne lovgivning tilsigter som ovenfor nævnt først og fremmest at sikre selskabernes soliditet og omhandler dernæst forholdet mellem det offentlige og forsikringserhvervet, men derimod ikke forholdet mellem den enkelte forsikringstager og vedkommende forsikrings-selskab, således som dette reguleres i de enkelte forsikringskontrakter. For livsforsikring skal selskabets almindelige forsikringsbetingelser dog godkendes, og det samme er tilfældet for lovpligtig ulykkesforsikring. De vigtigste regler om kontrakternes indhold findes i lov om forsikringsaftaler af 15. april 1930, der hører under justitsministeriets område. Denne lov er i øvrigt stort set enslydende med tilsvarende love i de andre nordiske lande.

Bortset fra de foran nævnte specialområder føres tilsynet med vort forsikringsvæsens soliditet af forsikringsrådet i henhold til loven af 13. maj 1959. Det er mit indtryk, at denne tilsynsvirksomhed fungerer tilfredsstillende, og den foreslåede kommission vil næppe på dette felt komme til at stå over for vanskelige problemer.

Lovgivningsmagten har imidlertid også i nogen grad interesseret sig for hensynet til

[Handelsministeren.]

den pris, forsikringstageren må betale for at få sit forsikringsbehov dækket. Dette finder udtryk derigennem, at monopollovens almindelige bestemmelser også gælder for udøvelsen af forsikringsvirksomhed. Herigennem får forsikringsrådet, til hvilket den kontrollerende myndighed med forsikringserhvervet i henhold til monopolloven er henlagt, adgang til at føre et vist indseende med præmiefastsættelserne på de områder, hvor konkurrencen er begrænset enten som følge af konkurrenceregulerende aftaler eller dominerende enkeltvirksomheders indflydelse.

Medens tilsynet med forsikringsvæsenets soliditet som før nævnt næppe rejser problemer, er jeg ikke helt så sikker på, at den gældende ordning for det offentliges indseende med præmiefastsættelsernes rimelighed er fuldt tilfredsstillende. Ordningen lider i hvert fald af to svagheder.

For det første den, at monopolloven vel er anvendelig også på forsikringsydelser, men den er dog udarbejdet først og fremmest med sigte på konkurrencebegrænsninger inden for vareproduktion og varefordeling og kan derfor kun med betydelig tillem্পning finde anvendelse på et så specielt område som forsikringsydelser. For det andet må forsikringsrådets primære opgave ifølge gældende lovgivning være at varetage hensynet til forsikringsselskabernes soliditet, et hensyn, som efter omstændighederne kan give rådet anledning til indskriden, hvis det skønner, at præmieansættelsen i et selskab eller i en branche er for lav, medens et tilsyn ud fra monopollovens bestemmelser ifølge sagens natur må tage sigte på indskriden på områder, hvor præmieansættelserne skønnes for høje. Ifølge de for mig foreliggende oplysninger har dette dilemma ikke i praksis givet anledning til uheldige forhold, men der ligger i hvert fald her et principielt problem, som efter min opfattelse kræver nærmere overvejelse, før det tør fastslås, at man i denne henseende har fundet frem til den rigtige ordning.

I samme forbindelse foreligger i øvrigt et problem med hensyn til, hvorledes forsikringsrådet skal forvalte monopollovens offentlighedsprincip, og jeg tror,

forsikringsrådet selv vil erkende, at en højere grad af samordning af monopolrådets og forsikringsrådets praksis her fortjener nærmere overvejelse.

I øvrigt vil den måde, hvorpå vort forsikringserhverv løser sine opgaver, være nært forbundet med den almindelige konkurrencesituation på forsikringsmarkedet. Situationen veksler her utvivlsomt fra branche til branche. Inden for visse brancher råder der således en tilstand af virkelig effektiv konkurrence. Det gælder på sådanne områder, hvor forsikringstageren kan karakteriseres som en sagkyndig, præmiebevidst køber af forsikringsydelser, og sådanne forekommer naturligvis særlig inden for området for erhvervsforsikringer. Den pågældende køber vil her være i stand til virkelig at vurdere pris og ydelse, og råder der samtidig fri konkurrence mellem danske selskaber indbyrdes, og har den pågældende hertil ikke blot formel, men også reel mulighed for at tegne sine forsikringer hos udenlandske selskaber, kan forholdene næppe give anledning til bekymringer i retning af for høje præmieansættelser. Det bør måske tilføjes, at konkurrencen inden for visse brancher tilmed er så hård, at tilsynsmyndighedernes bekymringer snarest gælder for lave præmieansættelser, der på længere sigt kan indebære risiko for de konkurrerende selskabers soliditet.

Denne idealtilstand af effektiv konkurrence præger imidlertid ikke alle brancher. I en række tilfælde vil forsikringstageren således hverken være sagkyndig eller præmiebevidst. Måske fordi han kun få gange i sit liv står over for at skulle tegne en forsikring, og måske fordi han ikke har nogen virkelig mulighed for at vurdere sit forsikringsbehov eller mulighed for effektivt at sammenligne de ydelser, der tilbydes fra forskellige selskaber, og præmierne herfor. Den almindelige forsikringstager vil næppe heller i almindelighed for alvor overveje at dække sit behov ved forsikringstegning i udlandet.

Man tør således ikke på alle områder forlade sig på, at konkurrencen vil være fuldt effektiv. Årsagerne hertil kan som nævnt være flere. En vigtig faktor i denne henseende er muligvis hele erhvervsstrukturen inden for vort forsikringsvæsen. Det

[Handelsministeren.]

tør vel siges her at være et karakteristisk træk, at der består et betydeligt antal mindre virksomheder.

Ifølge statistikken for 1960 findes der af direkte tegnende livsforsikringsselskaber i alt 19 danske samt statsanstalten for livsforsikring og 1 udenlandsk, medens ikke færre end 182 danske selskaber, heraf 86 aktieselskaber og 96 gensidige selskaber, driver skadesforsikring, hvortil kommer 73 udenlandske selskaber, som har oprettet generalagenturer her. Ud over de ovenfor nævnte gensidige skadesforsikringsselskaber findes 158 gensidige selskaber, som overvejende driver en lokalt begrænset virksomhed og er uden væsentlig betydning for konkurrencen på det samlede forsikringsmarked.

Et antal selskaber driver alene genforsikring. Det drejer sig om 10 selskaber inden for livsforsikring og 34 skadesforsikrings-selskaber, heraf 32 udenlandske med repræsentation her i landet.

Det store antal små forsikringsvirksomheder kan rumme et problem, fordi små selskaber ikke kan gøre den rette brug af hele den moderne forsikringsteknik, som er under hastig udvikling. Forsikringsvæsenets brug af moderne maskinel, helt frem til elektronregnemaskiner, kan føre til voksende vanskeligheder for de små selskaber. Måske ligger løsningen på dette specielle problem i en højere koncentrationsgrad inden for dansk forsikringsvæsen, måske i forskellige former for samarbejde mellem mindre virksomheder; begge veje vil være acceptable. I øvrigt bør man ikke glemme, at mange helt små virksomheder kan arbejde meget billigt, fordi deres udgifter til administration er meget små.

I forbindelse med konkurrencestrukturen bør det nævnes, at dansk forsikringsvæsen har livlig forbindelse med udlandet. Danske forsikringstagerer har således fri adgang til at dække deres forsikringsbehov ved tegning direkte i udlandet, idet valutaoverførsler for forsikringsydelse er liberaliseret. Et betydeligt antal udenlandske selskaber har endvidere etableret filialer og afdelinger her i landet og er herigennem medvirkende til at holde konkurrencen på forsikringsmarkedet levende. Det ligger i sagens natur, at forsikringstegning i udlandet navnlig benyttes af sagkyndige forsikringstagerer

inden for erhvervsforsikringen og kun i mindre grad af forsikringstagerer inden for det store og voksende område af dagliglivets forsikringer. Må jeg i samme forbindelse nævne, at det danske forsikringserhverv er overordentlig aktivt på genforsikringsområdet, og at der herigennem tilføres landet en ikke ubetydelig nettoindtægt i fremmed valuta.

Blandt erhvervets strukturproblemer vil jeg også nævne grænsedragningen mellem det private forsikringserhverv og det stadig voksende område for social tryghedsforsikring som f. eks. sygekasserne og arbejdsløsheds-kasserne. Afgrænsningen må naturligvis til enhver tid afhænge af den almindelige erhvervs- og socialpolitiske udvikling og vil også afhænge af de politiske grundsynspunkter, man fra forskellig side anlægger på ønskeligheden af, at dele af befolkningens behov for social tryghed dækkes ved det offentliges medvirken.

De lovpligtige forsikringer dækkes stort set af private forsikringsvirksomheder og i almindelighed på en måde, som ikke giver anledning til betænkeligheder. Et lille problem er det måske, om og i bekræftende fald hvilken provision der bør kunne beregnes ved tegning af lovpligtige forsikringer.

Den form, hvorunder konkurrencen foregår, har naturligvis også betydning for effektiviteten og hermed for de omkostninger, der gennem præmierne pålignes forsikringstagerne. Forsikringserhvervets akquisitionssystem har gennem tiderne ofte været kritiseret som en dyr form for kunde-betjening. Sandsynligvis har systemet tidligere været kritiseret mere med rette end i dag, hvor den bedste del af akkvisitørstanden gennem systematisk uddannelse står langt bedre rustet til at varetage sit hverv, der rettelig bør tage sigte på ikke blot at varetage forsikringsselskabernes snævrere interesser, men også på at give forsikringstagerne fornøden vejledning, så de ikke i ukyndighed begår fejlgreb ved dækningen af deres forsikringsbehov. Jeg tror imidlertid, at den konsulentlignende virksomhed over for forsikringstagerne, der her allerede er påbegyndt, vil kunne yderligere udvikles ved forsikringserhvervets egen foranstaltning.

Det interessanteste, men måske også vanskeligste problem knytter sig til de

[Handelsministeren.]

former for samarbejde mellem selskaberne, der drives inden for forsikringserhvervet — lad mig tilføje: på samme måde som inden for en række andre erhverv. Disse former for samarbejde er mangeartede, men hvad der i den forbindelse særlig interesserer, er det samarbejde, der tager sigte på præmieberegningen f. eks. i form af tariffællesskab og tarifforbund. Dele af dette samarbejde har utvivlsomt karakter af det, man med et moderne udtryk kalder markedspleje, og er som sådan udtryk for rationalisering og standardisering til fordel ikke blot for selskaberne, men også for forsikringstagerne. Inden for tarifforbundene gøres utvivlsomt også en nyttig indsats med hensyn til fastlæggelse af kutyper, og hidtidige erfaringer tør vist siges at pege i retning af, at der her er tale om samarbejdsformer, der stort set gavner forsikringstagerne. Måske bør samarbejdet på disse områder yderligere udvikles, og mine tanker går her i retning af et videregående samarbejde omfattende også forsikringstagerne. Et samarbejde på dette grundlag vil måske navnlig kunne være af interesse inden for de nye former for kombinerede forsikringer, som nu er under hastig udvikling, og hvor samarbejdet mellem selskaberne muligvis bør finde nye veje.

Men alt samarbejde omkring præmiefastsættelserne rejser naturligvis også problemer i henseende til præmiernes størrelse, og man tør vel næppe se bort fra, at det konkurrencebegrænsende element, der indføres med sadanne aftaler, kan gøre tariffjerne mere stive og på visse områder måske højere end nødvendigt eller i hvert fald højere end de præmier, der kunne beregnes under helt fri konkurrence. Jeg tror, det vil være af betydning, om man ved et kommissionsarbejde med sagkyndig bistand og uden forudfattede meninger kunne foretage en systematisk gennemgang af hele denne problemkreds.

Ved en sådan fordomsfri gennemgang af området vil det måske vise sig, at dele af dette samarbejde har karakter af uheldige konkurrencebegrænsninger, som derfor bør afvikles eller underkastes mere indgående kontrol, end gældende lovbestemmelser giver adgang til. Men store dele af samarbej-

det vil utvivlsomt også vise sig at have et effektivitetsfremmende sigte til gavn for såvel selskaberne som forsikringstagerne, og jeg tør som allerede nævnt heller ikke afvise, at der på nogle områder vil vise sig at være behov for mere samarbejde ikke blot selskaberne imellem, men også mellem forsikringserhvervet og forsikringstagerne, end der er tradition for i dag.

Jeg har allerede peget på, at konkurrencen inden for visse brancher måske ikke er så effektiv, som man kunne ønske det, fordi forsikringstagerne ikke på realistisk grundlag kan vurdere deres forsikringsbehov og sammenligne de tilbud, der foreligger fra forskellig side. Dette kan skyldes mangler hos forsikringstagerne, men kan også skyldes, at forsikringsmarkedet inden for en række brancher gennem differentierede forsikringsydelser er så uoverskueligt, at forsikringstageren simpelt hen ikke kan skaffe sig det fornødne overblik. Opdragelse af forsikringstagerne, men også bestræbelser fra forsikringserhvervets side på gennem standardisering af forsikringsbetingelserne at medvirke til at gøre hele forsikringsmarkedet mere overskueligt kan være egnede midler til at lette forsikringstagerens mulighed for at varetage sine virkelige interesser. En yderligere udvikling af den konsulentbetonede indsats over for forsikringstagerne, som visse selskaber allerede interesserer sig for, vil også kunne lette overvejelserne for forsikringstagerne, så de ikke handler mere eller mindre i blinde.

Må jeg herefter gøre nogle bemærkninger om forholdet til udlandet.

Der er i Danmark principielt fri etableringsret for nye forsikringsvirksomheder. Dette gælder også udenlandske forsikrings-selskaber, som i henhold til forsikringslovens § 122 kan oprette forretningsafdeling her i landet, dog kun såfremt danske selskaber har tilsvarende ret i de udenlandske selskabers respektive hjemlande.

Ved den gennemgang af Romtraktaten, som er foretaget med henblik på virkningerne af Danmarks tilslutning til fællesmarkedet, bl. a. for så vidt angår forsikringsområdet, er der peget på, at det ville være af interesse at undersøge, om dette gensidighedsprincip kan opretholdes efter Danmarks tilslutning. Spørgsmålet er noget

[Handelsministeren.]

tvivlsomt, men man må formentlig indstille sig på, at et snævert gensidighedsprincip ikke i længden vil kunne hævdes.

De fleste af fællesmarkedets lande har imidlertid det såkaldte koncessions- og behovsprincip, hvilket indebærer, at man kan nægte et selskab, herunder også et eventuelt udenlandsk selskab, at drive virksomhed, såfremt man skønner, at der ikke er brug for flere selskaber på det pågældende område. Danmark anvender ikke koncessions- eller behovsprincippet og kunne således komme i den situation, at danske forsikrings-selskaber blev udelukket fra en væsentlig del af fællesmarkedets område, medens man på den anden side måtte af finde sig med, at selskaberne fra de pågældende dele af fællesmarkedet kunne søge forretning på dansk område.

En sådan situation foreligger for så vidt allerede i dag og må betegnes som uheldig, men kan dog for tiden imødegås af det nævnte gensidighedsprincip, som medfører, at Danmark ikke åbner adgang for forsikrings-selskaber fra lande, som ikke giver danske selskaber tilsvarende adgang.

Under de drøftelser, der har været ført med forsikringserhvervet om forholdet til fællesmarkedet, har problemerne i forbindelse med en koncessionsordning naturligvis også været berørt. Forsikringserhvervet har imidlertid givet udtryk for den kategoriske opfattelse, at man ikke ønsker koncessions-systemet indført her i landet, dels fordi en sådan ordning ikke stemmer med erhvervets principielle erhvervspolitiske synspunkter, dels fordi et betydeligt antal udenlandske selskaber i forvejen er repræsenteret her i landet og frit vil kunne forøge deres virksomhed. Erhvervet ønsker heller ikke nogen beskyttelse mod konkurrence udefra.

Jeg finder det glædeligt, at forsikringserhvervet ikke har ønsket at anbefale et system, der vil kunne begrænse den udenlandske konkurrence på et tidspunkt, hvor det danske forsikringserhverv fra forskellig side kritiseres for manglende konkurrence inden for visse brancher. I det hele forekommer det mig, at denne holdning fra forsikringserhvervets side må hilses med tilfredshed, også fordi den vidner om erhvervets tillid til egen konkurrenceevne

under den hårdere konkurrence, der utvivlsomt vil melde sig ved Danmarks eventuelle indtræden i fællesmarkedet. Jeg er for mit vedkommende under disse omstændigheder enig i, at koncessions-systemet ikke for tiden har interesse for det danske forsikringserhvervs vedkommende.

Fra tid til anden er der fra forskellig side rettet kraftig kritik mod det danske forsikringserhverv. Heri er intet bemærkelsesværdigt, og et erhverv, der har så stor betydning som forsikringserhvervet, og som forvalter så store dele af samfundets ressourcer, må naturligvis finde sig i fra tid til anden at få offentlighedens kritiske søgelys rettet mod sin virksomhed. En ikke ringe del af denne kritik bærer imidlertid ikke præg af noget dybtgående kendskab til forsikringserhvervets opgaver og arbejds-vilkår, men andre dele berører utvivlsomt svage punkter i vort nuværende forsikringsvæsens struktur og arbejdsmetoder.

Det er næppe tiden her at komme nærmere ind på denne kritik og dens berettigelse. Jeg har kun set det som min opgave at pege på nogle af de problemer, der foreligger, og som det vil forekomme mig af betydning at få belyst gennem et alsidigt og sagkyndigt kommissionsarbejde. Det bliver så dette høje tings opgave, når problemerne er analyseret, at tage stilling til, hvilke konsekvenser der bør drages heraf. Kommissionens kommissorium er udformet således, at kommissionen vil få mulighed for en gennemgang af alle relevante problemer.

Fra forskellig side har det været antydnet, at sigtet i kommissionsarbejdet skulle være at skabe grundlag for en socialisering af forsikringserhvervet. Jeg finder det næsten overflødig at forsikre, at der ikke fra min side haves hensigter i den retning. Jeg føler mig ret sikker på, at resultatet af kommissionens arbejde heller ikke vil pege i den retning. Hensigten er kun at tilvejebringe et alsidigt materiale om dansk forsikringsvæsen til orientering og vejledning for dette høje ting.

Det synes uundgåeligt, at kommissionen må blive relativt talstærk, idet den nødvendigvis må omfatte en repræsentation for både forsikringsudbydere og forsikrings-tagere samt anden form for nødvendig sagskundskab. Når man ikke netop står over for

[Handelsministeren.]

at skulle nedsætte en konkret kommission, synes alle principielt enige om, at en lille kommission er at foretrække for en stor kommission, men erfaringerne, når kommissionen først er nedsat, viser, at det i almindelighed har været svært at leve op til denne gode og rigtige teori. Jeg håber, at de bestræbelser, jeg foreløbig har kunnet udfolde for at begrænse kommissionens medlemstal, vil blive mødt med forståelse og sympati, og at man derfor fra dette høje tings side vil vise tilbageholdenhed med hensyn til forslag om udvidelse af de kredse, der bør repræsenteres.

Ud over bestemmelser om kommissorium og repræsentation indeholder lovforslaget de for en kommission nødvendige bestemmelser om adgang til indhentelse af oplysninger.

Det er jo efterhånden blevet skik og brug ved deres nedsættelse at karakterisere alle kommissioner som hurtigtarbejdende. Når kommissionen har fået godt begyndt på sit arbejde, viser det sig imidlertid ofte, at det bliver svært at leve op til de gode intentioner i denne henseende. Det forekommer imidlertid mig, at det primære i et kommissionsarbejde må være den grundige og dybtgående behandling af problemerne, og er man ikke indstillet på at give fornøden tid hertil, må man hellere finde andre former end kommissionsarbejde. Jeg er for min del indstillet på, at denne kommission bør have passende tid til at gennemarbejde de mange og for fleres vedkommende vanskelige problemer, der foreligger, og jeg vil lægge mere vægt på en grundig og dybtgående behandling af problemerne end på hurtige, men måske ikke fuldt gennemtænkte resultater. Når dette er sagt, vil jeg naturligvis ikke undlade at give udtryk for ønsket og håbet om, at arbejdet vil kunne afsluttes inden for en rimelig tid.

Afslutningsvis vil jeg gerne nævne, at man inden for forsikrings erhvervet har givet udtryk for betænkelighed ved nedsættelse af en kommission til behandling af forsikrings erhvervets problemer på et tidspunkt, hvor Danmark muligvis står umiddelbart over for tilslutning til fællesmarkedet. Erhvervet har udtrykt betænkeligheder bl. a. ved gennem et sådant kommissionsarbejde

at afdække enkeltheder inden for dansk forsikringsvirksomhed, idet noget sådant vil kunne give udenlandske konkurrenter værdifulde oplysninger om, hvor konkurrencen særlig skal sættes ind.

Må jeg herom bemærke for det første, at jeg ikke deler den opfattelse, at det vil kunne være til skade for dansk forsikrings erhverv at få forholdene undersøgt, idet jeg har tillid til, at erhvervet selv eller i samarbejde med lovgivningsmagten vil kunne få rettet eventuelle svagheder i tide, således at forsikrings erhvervet herigennem tværtimod vil kunne styrkes over for konkurrence udefra; og for det andet anser jeg det for en selvfølge, at kommissionsarbejdet vil blive tilrettelagt med fuld hensyntagen til forsikrings erhvervets vitale interesser også over for konkurrence fra udlandets side. Jeg finder derfor, at de bekymringer, forsikrings erhvervet her har gjort sig, ikke har noget virkeligt grundlag og ikke bør kunne være bestemmende for dette lovforslags videre skæbne.

Jeg vil gerne med disse bemærkninger anbefale det foreliggende lovforslag til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Finansministeren (Hans R. Knudsen): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om folkeopsparing*.

Som det fremgår af lovforslagets indledende bemærkninger, tilsigter det at tilvejebringe en opsparing navnlig i indkomstlag, som ellers ikke kunne forventes at foretage opsparing.

I forbindelse med fremsættelsen af forslag til finanslov for finansåret 1962-63 fremhævede jeg, at der i den nuværende højkonjunktur er et meget stærkt behov for investeringskapital på alle områder inden for såvel staten som erhvervslivet, idet den investering, der i øjeblikket finder sted, i virkeligheden er så stor, at kapitaldannelsen i det danske samfund er utilstrækkelig. For at opretholde den nuværende høje produktion og beskæftigelse vil det være nødvendigt, at den private opsparing øges i takt med erhvervenes og det offentlige kapitalbehov.

Det er jo således, at pengeinstitutterne ikke uden stigende vanskelighed kan finansiere investeringerne. Erhvervenes stigende kapitalbehov har fremkaldt ønsker om op-